

[Søren P. Larsen.]

hvorpaa Fordelingsreglerne hviler. Vi har netop i de senere Aar oplevet en voldsom Forskydning i Erhvervskaarene. Landbrugsejendommenes Forrentningsevne, der har været oppe paa baade 5 og 6 Procent, har kunnet falde helt ned til et negativt Tal. Det siger sig selv, at dette medfører en Svigten i Bæreevnen, i det mindste i en Række Landkommuner, og Statistisk Departement gør da ogsaa op, at Skattetrykket er lavest i Hovedstaden, større i Købstæderne og størst i Landkommunerne.

Det foreslaas derfor at ændre Bæregrundlaget for Opholdskommunerne og for Refusionsforbundet, saaledes at Opholdskommunerne fremtidig bærer Halvdelen i Stedet for Trediedelen og Refusionsforbundet Halvdelen i Stedet for som nu to Trediedele, ligesom det foreslaas at formindske Refusionsforbundets Fordelingsregler, saaledes at fremtidig skal en Sjettedel bæres efter Ejendomsværdierne i Kommunerne i Stedet for nu en Trediedel, en Sjettedel efter Folketallet i Stedet for nu en Trediedel og fire Sjettedele efter statsskattepligtig Indkomst i Stedet for nu en Trediedel efter den raa Indkomst, som den forefindes i Kommunerne.

I 1933 overtog Staten en Række Udgifter, som Kommunerne kun havde ringe eller slet ingen Indflydelse paa. Det er et stort Spørgsmaal, om vi i 1933 traf den rette Delingslinje mellem Staten og Kommunerne, i alt Fald er det for meget store Dele af Befolkningen saaledes, at de kommunale Byrder er de mest trykkende. Dertil kommer, at medens Staten ofte paalægger Kommunerne Opgaver eller Dele af Opgaver at løse og selv at skaffe de nødvendige Midler hertil, har Staten altid sikret sig de nye Skatteklender for sin egen Mund; Kommunerne har, fra regnet Motor- og Benzinafgifterne, der gaar til bestemte Formaal, praktisk talt levet af de samme Skatteklender som for ca. 30 Aar siden. Det foreslaas derfor, at Staten skal fritage Kommunerne for Bidragspligt til Statstilskud til Arbejdsløsheds-kasser; og ligesom det vil være naturligt at lytte til Sogneraadsforeningernes Krav om, at den bevilgende Kommune skal svare til Halvdelen i Stedet for nu Trediedelen, synes det rimeligt at lette Refusionsforbundet, som Kommunerne er fælles om at bære, og det kan ske derved, at Staten fremtidig overtager endnu en Syvendedel af Aldersrentens samlede Udgifter, saaledes at Staten fremtidig kommer til at bære fem Syvendele,

Opholdskommunen en Syvendedel og Refusionsforbundet en Syvendedel af Aldersrenteudgifterne.

Udgifterne til Frikørsel til Sygekasse-medlemmer i Kommunerne har jo været størst i de afsides liggende Egne, og det foreslaas derfor, at disse Kørselsudgifter fremtidig kan anmeldes til mellemkommunal Refusion.

Der kunde være andre Ændringer i Sociallovene, som vi kunde ønske at foreslaa, og Forslag dertil vil fremkomme senere, men det forekommer mig, at en mere ligelig Byrdedeling er det mest paa-trængende. Derfor fremsættes disse Lovforslag, som jeg anbefaler til Rigsdagens og Regeringens velvillige Behandling. Her er det store Problem, og en Række Kommuner er i en alvorlig Trangstilstand; vi tror, at vort Forslag vil være en Hjælp over for disse Vanskeligheder, hvorfor vi anbefaler det til velvillig Behandling.

Formanden: Jeg giver derefter Ordet til det ærede Medlem Hr. Krag, for at han kan fremsætte et i Gaar anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Krag):

Paa mine Medforslagsstilleres og dermed paa mit Partis Vegne skal jeg tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om midlertidig kommunal Skattelettelse*. Vi har jo gentagne Gange her i dette høje Ting i de senere Aar beskæftiget os med de kommunale Skatter, ganske særlig med Ejendomsskatterne. Fra alle Sider er det anerkendt, at disse Skatter er undergaaet en overordentlig stærk Vækst i den sidste Menneskealder, og desværre er de jo stadig stigende baade til Amt og til Kommune. Nu kan man vel sige, hvad Sognekommunerne angaar, at Kommunalbestyrelserne kan jo lette Ejendommene for Beskatning ved at føre Skatten over paa Formue og Lejlighed. Men Forholdet er i Virkeligheden dette, at Indkomsterne ude i det store Flertal af Sognekommuner er overordentlig ringe, saaledes at en Flytning over paa Indkomst i Virkeligheden ikke lader sig gøre, selv om det fra alle Sider i mangfoldige Kommuner erkendes, at Ejendommene som Skatteobjekt i disse Tider er overordentlig svage. Jeg ser nylig, at det oplyses for en Kommune som Hornum—Løgsted, at der er en skattepligtig Indkomst paa 219 000 Kr., fordelt paa 307 Indkomstskatteydere, det vil sige, at der er en gennemsnitlig Indkomst pr. Skatteyder paa ca. 700 Kr. Naar man saa